

helbigere, om Paragraphen slet ikke stod der.

Gomard: Ja, den høitærede Minister søgte at godtgjøre, at de af mig stillede Undringsforslag ikke kunde gaae an; han brugte saa stærke Udtryk derom, som det var muligt; den ærede Minister paastod endogsaa, at det ikke laa for; det forstaaer jeg ikke; thi § 92 med de dertil stillede Undringsforslag er imellem dem, som den ærede Formand har sat under Forhandling; jeg kan ikke forstaae denne Modstand fra den høitærede Ministers Side, og den er heller ikke ganske consequent; da § 23 var til Forhandling, da yttrede den høitærede Minister, at han ikke havde noget Særdeles imod, om de dertil stillede Undringsforslag gik igjennem; den høitærede Minister yttrede da, at han ikke havde noget Særligt imod, at §§ 51—54 o. s. v. vedtoges, og dette o. s. v. maatte absolut gaae paa § 92, da der ikke var noget Andet der bagved; nu staaer rigtignok den ærede Minister anderledes skarpt derimod, og i en som det forekommer mig noget forskjellig Stilling fra den tidligere. Men, hvad vil da den ærede Minister? Ja, Noget maa han ville, og jeg antager, at det er for at conservere Bevillingsmyndigheden; thi dertil blive vi stadigt viste hen, at ad Bevillingsveien laaber det og det sig gjøre. Jeg har udtalt ved 1ste Behandling, at Bevilling og Vilkaarlighed for mig er Synonymmer. Man giver til den Ene og nægter den Anden, uagtet den, man nægter det, maaskee kan være ligesaa berettiget. Det sagde jeg allerede ved 1ste Behandling og lagde til, at ogsaa det Modsatte kunde være Tilfældet.

Den ærede Minister gjør sig imidlertid her skyldig i en Modsigelse, som han vil have, skal falde over paa mig; fordi den høitærede Minister siger det, saa skal jeg indrømme, at det, jeg har sagt, ikke er rigtigt; det er fuldkommen logisk og rigtigt, hvad jeg har sagt, men jeg kan ikke see, det Logiske i den høitærede Ministers Beskyldning imod mig. Naar den ærede Minister læser den første Deel af første Affnit af denne Paragraph, saa vil han see, at den ikke alene er en Dvergangspara-

graph, men den ordner tillige Forholdet for Fremtiden, for en Fremtid, som man ikke her har sat nogen Grændse for, og hvorom man altsaa ikke veed, naar den vil ophøre. Her kan være Statshensyn at tage; men det gaaer ikke an, fordi man er Minister, at sige: det duer ikke; men det er Noget, man først skal bevise.

N. Sage: Det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) om, at Handelslaugene i Aalborg, Odense og Helsingør strax ved denne Lovs Kundgjørelse skulle ophøre, bliver noget mindre nødvendigt, dersom det ærede Thing vedtager Mindretallets Forslag om Dvergangstidens Forkortelse, hvorefter disse Laug jo ville ophøre 1860; i modsat Fald maa jeg tilstaae, at jeg bliver nødt til at begaae den af den ærede Minister nævnte Inconsequents, nemlig at stemme for Forslaget, idet jeg ikke kan Andet end erkende det Smukke i, at det ærede Medlem for Aalborg (Zahle) har tænkt paa disse 3 Byer. Navnlige har upaatvivlelig Helsingør staaet ham særligt for Die, og det er jo ogsaa vor Pligt at gjøre for denne By, hvad vi kunne, hvorfor jeg ogsaa mener, at vi bør komme den til Hjælp ved at stemme for dette Forslag. Jeg paaskønner meget, at et æret Mindretal, hvortil den ærede Ordfører hører, har stillet et Forslag om Forkortelse af den saakaldte Dvergangstid. Det er efter min Anskuelse saa meget rigtigere, som jeg finder, at der er en Feil i Udtrykket i § 90. Der staaer nemlig, at indtil 1ste Januar 1862 vedbliver den Ret at bestaae, som er tillagt Handelslaugene osv., men dette er efter min Opfattelse en Trykfeil, der burde staae: „Vedbliver den Skade at bestaae;“ jeg troer, at det vilde være et mere correct Udtryk for den nuværende Tilstand. Jeg har saa ofte tilladt mig at yttre mig om disse Laug, at jeg naturligvis ikke for Diebliffet skal gaae videre ind derpaa, men med Fornøielse stemme for det ærede Mindretals Forslag, men paa den anden Side kan jeg ikke lade være, hvis det forfastes, at stemme for det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Aalborg (Zahle).